

106 Jász Attila

KALITKÁBA ZÁRT GYERTYALÁNG

Püspöky István grafikus

verseiről

Egy szál gyertyát teszek a kalitkába, meggyújtom, mintha e gyertyaláng fényénél olvasnám a verset, sárga papíron, szikár, szálkás betűk javítgatják az írógévelt vagy stencilezett szöveget, olykor rajzok, firkák magyarázzák, tágítják vagy árnyal-

ják a jelentést, teszik átívelhetővé a távolságot múlt és jövő között, a régi kéziratok és a hamarosan megjelenő kötet között, óhatatlanul jelen vagyok,

érezem a jelent a versekből, mindegy, hogy egy másik évezred hatvanas-hetvenes éveiben, vagy egy új évezred kezdetén datálódtak, egységes, karakteres látásmód teszi átélhetővé a leírt pillanatot, jól esik megállni benne, beleállni, hiszen egy jó versnek csupán ennyit kell tudnia, megszüntetnie az időt, hogy a most mindiggé válhasson, és ne növelje a káoszt, hanem csökkentse, törekedjen harmóniára, emlékezzen rá, honnan jött és hova tart,

Püspöky István már itt, ezeken a megsárgult papírlapokon pontosan tudta, felkészült, két témája van mindössze, mint minden valaha élt igazi költőnek, szerelem és halál, tékozló magánya e két látszólagos szélsőség között ingadozik, ingázik folyton, míg végül a halált szerelmes viszonyba vonzza legszébb, utolsó verseiben, ezért egy szál gyertyát teszek a kalitkába, legfontosabb motívumába, és meggyújtom, éjjen érte szabadon.

PiSta/

Kapargatod az eget oda-vissza,
karcolgatod csak össze-vissza,
míg látható nem lesz egy láng-
ként lobogó angyalszárny.